

Christophoros

XXXI. évfolyam, 6. szám

Ingyenes kiadvány

2024. karácsony – Weihnachten 2024

Ne féljetek!

„Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljetek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2,10–11)

A történelem fordulópontján, amikor Isten emberré lett, az angyal megjelenése és Isten dicsőségének ragyogása csak arra volt elég a pásztorok számára, hogy féljenek. Szükségük volt az ígére, a karácsonyi örömhírré, hogy elmúljon a félelmük.

A vallásosságnak alapvető része, hogy tartunk az emberfelettitől, hiszen ez a nagy erő bármit tehetne velünk. Sokan ezt tartják a hit lényegének, hogy tiltásokkal és fenyegetésekkel visszatart bátor tettektől és gondolatoktól. Pedig ha a karácsonyi történetre figyelünk, rájöhethetünk, hogy Istenhez tartozni egészen mást jelent.

Sokszor igyekszünk fenntartani azt a helyzetet, hogy legalább egy kicsit tartsanak tőlünk. Istennek igazán lenne lehetősége erődemonstrációra, neki mégis más a módszere. Ő éppen fel akar szabadítani bennünket abból a rettegésből, szégyenből és óvatosságból, ami meghatároz bennünket. Mert mindez magunkba zárna, éppen egymás ellen fordítana bennünket. De a Biblia újra és újra ismétlődő alapüzenete az, hogy Isten el akarja venni tőlünk ezt a rossz motivációt, fel akar emelni az örömbé, ünnepbe. Az angyal szava elveszi a pásztorok félelmét, megmozdítja őket, hogy

Böröndi Luca rajza

járjanak utána a karácsonyi csodának.

Nekünk is arra van szükségünk, hogy az Üdvözítő születéséről szóló örömhír ne csak az eszünket és az évről évre ismétlődő ünnepi szokásokat járja át, hanem a szívünket. Hogy karácsony csodája söpörje ki belőlünk is a félelmet. És így tudunk eljutni mi is akárcsak Mária, József és a napkeleti bölcsek a jászolig, a Jézussal való közösségig. Ahhoz a nézőponthoz, amit az itt látható rajz is megörökített. Hiszem, hogy karácsony lényege felszabadult, emberhez méltóbb életet teremt.

Dr. Tóth Károly

Áldott karácsonyt kíván a Christophoros olvasóinak,
evangélikusoknak és más felekezetűeknek, soproniaknak és távolabbiaknak
a Soproni Evangélikus Egyházközség vezetősége!

Lélek-zet

Győzelem – földön és mennyben

„Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: Most jött el az üdvösség, Istenünk ereje és királyi uralma, és az ő Krisztusának hatalma, mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket. Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig.” (Jel 12,10-11)

Isten beállt hozzánk – Krisztus földön küzdő egyháza

Lázár Ervinnek van egy novellája, amelyben egy kisfiú a magyar focicsapatra gondolva arról álmodozik, hogy bárcsak az Úristen beállna hozzánk. Csak öt percre. Biztosan jobban menne a játék, a győzelem is teljesen bizonyos, ha Isten a mi csapatunkban futballozik.

Karácsony ünnepe ezt az örömet adja nekünk. Isten beállt közénk. Nem rövid időre. Nem félvállról veszi a játékot. Immánuel! Velünk az Isten! Ezzel a boldogító tudattal játszhatjuk végig a mérkőzést. Igaz, kemény mérkőzés ez. Sokszor még abban is kételkedünk, hogy végig tudjuk játszani. Olykor a győzelem kerül elérhetetlennek tűnő távolságba. Vannak olyan idők, amikor úgy érezzük, hogy Isten nincs a pálya közelében sem. Vagy éppen az ellenfél oldalán áll. Ezek az érzéseink és sejtéseink olykor. Mégis azzal a tudattal küzdhetjük végig életünk nagy mérkőzését, hogy Isten velünk van. Hozzánk állt be – Immánuel.

Kemény mérkőzést vívunk. Gondolhatunk mindennapjaink vívódására, egyéni életünk terheire, azokra a megpróbáltatásokra, amelyeket így ünnep táján megpróbálunk elrejtetni, kitakarítani lakásunkból, amelyek közül néhányat tényleg sikerül elrendezni, néhányat csak átmozgatunk, hogy önmagunk vagy vendégeink elöl elrejtjük, de amelyek este, amikor egyedül maradunk, előbújnak szívünk rejtekéből, és összetörik csillogó karácsonyfadíszünket. Gondolhatunk azokra a terhekre, amelyek nem saját életünk vagy szeretteink élete miatti aggodásból születnek, hanem amelyeket a világ sora, az egyre végletesebben tönkretett természet, a népek közötti feszültség gyújt vállunkra. Alig merjük már józan ésszel végiggondolni a nagyhatalmak törekvéseinek várható eredményét és a teremtett világgal szembeni adósságunk következményeit. Az ünnep is mennyi feldolgozhatatlan hulladékot termel!

Kemény mérkőzést vívunk. Ezekre a küzdelmeinkre nézve is igaz: Jézus születésével Isten beállt közénk, velünk van. Nem magunk küzdünk, nem magunk hordozzuk csupán terheinket, hanem Jézus vállalta az emberlét korlátait és nehézségeit, hogy reménységünk legyen a győzelemre. Velünk az Isten, ezért küzdhetjük végig mindennapjaink mérkőzését,

s hordozhatjuk azokat a terheket, amelyek személyes életünkön túlnyúlnak.

Ünnepünk igéje azonban küzdelmeinknek még egy területére világít rá. Az evangéliumért vívott küzdelemre. Arra a harcra, amelyet oly sokan megvívta már, hogy Krisztus evangéliumát tisztán megtartsák és a maga fényességében ragyogtassák a világ előtt. Istvántól, az első vértanútól kezdve azokig, akik a mi időnkben élnek élénk önfeláldozóan Jézust. Ettől a küzdelemtől sem vagyunk mentesek. Ha karácsony nem csupán kitérő hétköznapijaink szürkeségéből, hanem valóban hitünk ünnepe, akkor szinte naponként tapasztaljuk, hogy valóban kemény mérkőzést vívunk az ördöggel. S amiképpen Krisztus népe nem elvont közösség, hanem hús-vér emberekből – belőlünk – áll, ugyanúgy a Sátánnal vívott küzdelmünk sem csupán a szellemvilág harca, hanem olykor nagyon is jól be tudjuk azonosítani azokat a személyeket, akiket felhasználva ellenünk tör a gonosz. Bizony, kemény meccset vívunk azért, hogy megmaradjunk az evangéliumban, és Krisztus örömhíre teljes fényében ragyogjon előttünk s rajtunk keresztül mások előtt.

Ebben a kemény mérkőzésben ad erőt, lendületet karácsony örömhíre: velünk az Isten. Azért győzhetünk a ránk támadó, minket vádoló ellenséggel szemben, mert megszületett, közénk jött az Úr. Őt most gyermekként köszönti a világ. Mi is csodáljuk, hogy mennyire védtelenné, kiszolgáltatottá teszi magát értünk. De tudjuk, hogy már a Gyermekben azt láthatjuk, aki vasvesszővel pásztorolja a népeket, aki halálával és feltámadásával megtörte a bűn erejét, és legyőzte a halált. Már a Gyermekben azt látjuk, aki végső diadalt aratott a Sátán felett. Ezért küzdjük végig életünk mérkőzését. Akkor is, amikor vesztesre állunk. Mert az Úr beállt közénk. Mert ő legyőzte az ellenséget. Ő részesít minket győzelméből.

Állandó öröm – A most az egyház igehirdetésének ideje

Az iskolaidő folyamatos terhelése között nemcsak a gyermekeknek, hanem nekünk, a szüleiknek is fényugarat jelent a várakozás. Mindig magunk elé állítunk valami örömet, ami a közeljövőben várható. Így vártuk a karácsonyt is. Legnagyobb lányom különösen

is érzékeny ezekre a várakozásokra. A teljes figyelmét lekötő tanulás közben az élteti, amit vár. Viszont hajlamos már a téli szünet elején azon keseregni, hogy mindjárt vége a vakációnak.

Én a csillagszóróval vagyok így: csodálom az elröppenő fénycseppeket, ám mire illata, fénye szívembe hatolna, már el is hamvad. Hiába kínálnak a vásárosok hosszú és még hosszabb formákat, a csillagszóró mindig rövid. Csillogása hamar elhal. Ez az érzés erősödött bennem, amikor ezt az ígét olvastam. „Most lett a mi Istenünké az üdvösség...” A most egy pillanatot jelöl. Egy pillanatot, amely most van, de azonnal elmúlik. Egy pillanatot, amelyről könnyen lemaradhatunk. Jaj, ha erről a mostról, az üdvösségről lemaradok! Jaj, ha ez a „most” is múlt idővé válik! Vajon nem vált-e már most múlttá? Ki tudja, melyik korra, melyik eseményre értette a Jelenések könyvének látnok, hogy „most lett a mi Istenünké az üdvösség”? Vajon nem maradtunk-e máris le erről a csodálatos most-ról?

A Szentírásban azonban a most sohasem röpké pillanat. Bár kötődik Jézus földi, egyszeri és megismételhetetlen működéséhez, mégis folyamatosan él a hirdetett ígében. A most Jézus születése, amelynek tanúi lehettek a pásztorok, amelyről azonban mégsem maradtunk le, hiszen tanúi lehetünk mi is az igehirdetés által. A most Jézus szenvedése és halála, amelyet közlő látott Mária és a szeretett tanítvány, amelyből azonban mi is részesedünk az úrvacsora által. A most Jézus feltámadása, amelynek tanúja Péter, János és Pál, de amelyből minket is részesít az új életet adó keresztség. A Szentírásban a most sohasem röpké pil-

Mészáros Virág rajza

lanat, hanem az igehirdetésben folyamatosan jelenlévő valóság. Ezért örömünk sem múló öröm, hanem állandó és maradandó öröm. Amíg hangzik Isten ígéje, addig tart a most. Amíg az egyház hirdeti az evangéliumot, addig még nem maradtunk le az üdvösség örömről.

Isten öröme sohasem röpké pillanat. Isten öröme maradandó, teljes öröm. Erősen kötődik Jézus földi működéséhez. Abból születik, abból táplálkozik. Az igehirdetés révén árad reánk is Isten öröme. Az igehirdetés által árad reánk karácsony öröme is. Minden más elmúlik a karácsonyból. Az este meghitt percei továbbútnak, az egybegyűlt család lassan elindul hazafelé, elhalkul az énekszó, a csilingelő gyermeknevetés. Egyedül az evangélium marad meg, az Isten öröme, hogy övé az üdvösség, az erő, a királyság és a hatalom.

A mennyei távlatok – Reménységünk a mennyei világra szól

Az ige figyelmeztet bennünket a valóságra. Jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt hozzátok az ördög nagy haraggal. (Jel 10,12b) Érdekes ezt hallani. Amikor azt hirdetjük: Isten Fia földre jött, közénk állt, akkor hangzik az emlékeztető ige: leszállt hozzátok az ördög nagy haraggal. Ez a valóság. Leszállt hozzánk az ördög nagy haraggal. Nap mint nap tapasztaljuk ezt, nem kell erről sokat beszélnünk. Amiről beszélnünk kell, az a mégis-öröm. A keresztség nem álmodozás. A keresztény ember nagyon reálsan látja a világot. Nemcsak az ünnepek elmúlásáról tudunk, hanem arról is, hogy még elmúló ünnepünk sem tökéletes. Igyekszünk ugyan, hogy ma este minden – amit a szem lát, fül hall, szív érez – minden szép legyen. Szépen díszített szoba, vidáman csengő énekszó, szeretettel készített apróbb-nagyobb ajándékok – mind a Szenteste „kellékei”. Igyekszünk, hogy minden tökéletes legyen. A mi reménységünk mégsem az, hogy a jelen világot tökéletessé tehetjük a mulandóság keretei között, hanem az, hogy a maradandóban van helyünk.

Reménységünk és örömünk túllát e földi világon, a földi ünnepen. Mi a mennyei örömeire nézünk, annak beteljesedését látjuk Jézus születésében. Ez ad erőt a mindennapok küzdelmeire. Valóban jaj azoknak, akik erről a reménységről elfeledkeznek, és behódolnak az ördögnek. Pedig a behódolás kísértése egyre erősebb. Ezért jó újból és újból megállni, ünnepelni és emlékeztetni magunkat Jézus értünk való harcára és győzelmére. A mennyei örömeire nézünk: mulandó ünnepünk és tökéletlen örömünk a mennyei, örök és teljes ünnepet idézi fel lelkünkben, hogy végig tudjuk küzdeni nehéz mérkőzésünket.

Bencze András

Megajándékozottak vagyunk

„Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amelyen áldást kapott Istenedtől, az Úrtól, aki adja azt neked.” (5Móz 16,17)

„[A bölcsek] kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki [a gyermeknek]: aranyat, tömjént és mirhát.” (Mt 2,11)

A karácsony és az ajándékozás olyan szorosan összefonódott, hogy egymás nélkül már el sem tudjuk képzelni őket. A gyerekeknek a népi hagyomány szerint még a nem hívő családokban is a „Jézuska” hozza az ajándékot.

Sokan berzenkednek azon, hogy a konzumkarácsonyok korában az ajándékok teljesen eltakarják az ünnep lényegét. Hát ne hagyjuk, hogy eltakarja! Mondjuk el gyermekeinknek és unokáinknak, hogy karácsonykor azért ajándékozunk, mert mi is megajándékozottak vagyunk. Mi, felnőttek, az ajándékozás szép hagyományát Istentől tanultuk, aki hatalmas ajándékkal lepte meg a világot. Egyszülött Fiát adta. Mondjuk el, hogy akármilyen is a karácsonyfa alatt, a legnagyobb ajándék a karácsonykor született gyermek.

Amikor a napkeleti bölcsek, akik Isten égre írt jeleiből megértették, hogy olyan uralkodó születik Izra-

elben, akinek uralma az egész föld számára meghatározó lesz, elindultak, hogy tiszteletüket tegyék nála. Számukra is természetes volt, hogy nem üres kézzel mennek. Értékes ajándékokat vittek: aranyat, tömjént és mirhát. A képzeletünkben oly szegényes istállóban sem a távoli bölcsek ajándékai képezték a legnagyobb értéket, hanem az a csoda, hogy az örökkévaló Isten emberré lett, gyermekként megszületett, hogy minket is elvezessen az örökkévalóságra.

Imádkozunk! Szerető és ajándékozó égi Atyánk! Felbecsülni sem tudjuk ajándékod nagyságát, hogy teremtményeidhez hasonló testben elküldted világunkba egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust. Köszönjük, hogy rajta keresztül a mi földi kereteink között láthatjuk arcodat, tapasztalhatjuk jóságodat és érezhetjük szeretetedet. Kérünk, add, hogy ajándékod formálja életünket. Ámen.

Szemerei János

Karácsonyi rövidítés

„Kegyelem nektek és békesség!” (Róm 1,7)

A fenti ige az apostoli köszöntés kezdete, kimondva éppen két másodperc. A lányaim korosztálya, ma ennyi idő alatt dönt arról, hogy mi az, ami érdekli és mi az, ami számára érdektelen és a telefonon már pörgeti is tovább egy másik shorts-ra. Ez az angol kifejezés rövid formátumú videókat jelent, amelyek hatvan másodpercnél nem hosszabbak, sőt inkább rövidebbek.

Bohumil Hrabal Sörgyári Capriccio című kisregénye tinédzser koromban nagy hatással volt rám. A belőle készült film nem kevésbé. Unokatestvéreim, nem véletlenül hívtak abban az időben: Pepinkének. Aki ismeri a szóban forgó művet, szerintem érti. A Sörgyári Capriccio egyik kulcsjelenete – a sok közül – a rövidítésről szóló. A főhős levágatja a haját. Rövidít. De rövidebb a szoknya is, és egyre rövidebb minden. Groteszk fricska volt ez Hrabal részéről, de értettük.

Korunk egyre gyorsabb és türelmetlenebb. Én ezt megértem, mert az időnk drága kincs, de sajnos a gyorsétermi megoldások nagyon sokszor nem működnek. Nem tudunk ma hosszabb ideig figyelni. A Németországban élő, koreai filozófus, Byung-Chul Han ezt így fogalmazta meg: „Ezt a mélyreható figyel-

met mind gyakrabban egy egészen másfajta figyelem szorítja ki, mégpedig a hiperfigyelem. Ezt a szétszórt figyelmet a különféle feladatok, információforrások és folyamatok közti gyors váltások jellemzik. És mivel csak igen kis mértékben tűri az unalmat, nem is engedélyezi azt a mélyebb unalmat, ami pedig fontos lenne a kreatív folyamatokhoz.”

Ne higgyünk a gyors válaszoknak. Időre van szükségünk a növekedéshez. Ezt éppen karácsony mutatja nekünk. Hiszen Isten, amikor emberré lett, amikor Isten elkészítette a megoldást az emberiségnek, az Egynek igazságát, az egyetlen utat a Vele való közösségre, akkor nem egy felnőtt embert teremtett!

Isten emberré lett, de nem egy teremtetett felnőtt emberként, hanem egy csodálatos, természetfeletti módon fogant embrióként, aki kilenc hónapon át növekedett egy asszony méhében, ahogy akármelyikünk. Nem lehetett rövidíteni. Utána megszületett, mint bármely újszülött, és tudjuk, hogy az embernél kiszolgáltatottabb élőlény nincs a földön, hiszen a születése után még nagyon sokáig nem tud egyedül életben maradni. Ha akkor magára hagyják, abba be-

lehal. És Jézus is ugyanilyen volt. A születésétől a nyilvános szolgálata kezdetéig 30 év telt el. Nem azonnal, nem kapkodva. Kiáradt bőségesen a kegyelem Jézus Krisztus által ebbe a sok nyomorúságtól sújtott világunkba, ez mindent új összefüggésbe helyez, de az ebben való növekedéshez időre van szükség. És elköte-

lező hűségre a mélységekben.

Hogy – Reményik szavaival élve – „életté remegjenek” számunkra a szavak, mert manapság csak rövid időnk van, és ez a két szó, ha megcsendül a Szentlélek által, akkor éppen elegendő: „Kegyelem néktek és békesség”.

Grendorf Péter

2025 igéje:
„Mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg!” (1Thessz 5,21)

Gyülekezetünk életéből

Reformációi családi délelőtt

Most már több éve hagyomány, hogy reformáció ünnepe, vagy az ahhoz közeli vasárnapon családi délelőttöt tartunk. Ebben az évben október 27-én is zsúfolásig megtelt a nagyterem. Különlegessé tette az alkalmat a wittenbergi vártemplom Nagyváradon Krisztián által 3D-nyomtatóval készített makettje,

amiről a sajtó is beszámolt. A makettbemutató előtt a gyerek-istentisztelet keretében a családok Luther Márton életútjával ismerkedhettek meg. Számos játékos feladat, kézműveskedés és teaház is színesítette a délelőttöt.

Dr. Tóth Károly

„Áldd meg a jövőnket!” – Új evangélikus óvoda épül Sopronban

Földbe helyezték Sopronban a Hunyadi János Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola új tagóvodájának alapkövét november 26-án délután. A négycsoportos evangélikus gyermekintézmény több mint 1,375 milliárd forintos állami támogatásból épül meg.

„Íme, én alapkövet teszek le Sionban, mondja az Úr, drága és szilárd szegletkővet, hogy aki hisz, ne szégyenüljön meg” – idézte Ézsaiás könyvének az alkalomhoz illő igéjét (28,16) dr. Tóth Károly, a Soproni Evangélikus Egyházközség igazgató lelkésze a Hillebrand Jenő utcában. Már a Brass Brothers rézfúvóegyüttest is sokan hallgatták, a kezdőimára még többen gyűltek össze az egyelőre üres, több mint ötezer négyzetméteres telken, amelyet a város adományozott óvoda építésére az egyháznak.

A hamarosan felépülő négycsoportos intézmény hasznos alapterülete összesen nyolcszázkilencvenöt négyzetméter lesz. Ráskai Balázs és Ráskai Péter tervezők úgy álmolták meg a földszintes épületet, hogy a gerincét keresztet formáló közlekedőfolyosó-rendszer alkotja. A játszóudvar irányába néznek a foglalkoztatók; ez utóbbiakhoz saját vizesblokkok és öltözők tartoznak majd. De lesz itt mobil válaszfalakkal rendezvénytérre bővíthető tornaszoba, kint saját parkoló és természetesen zárt játszóudvar is, ahol még

magaságysoknak is lesz helyük.

Az alapkövetétel ünnepélyessége alátámasztotta a beruházás fontosságát. Az ígét hirdető Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület lelkészi vezetője – egyúttal egyházunk újonnan megválasztott elnök-püspöke – almamaghoz hasonlította a földbe helyezett időkapszulát, amely fölé ágak helyett színes falak épülnek majd, nemcsak biztos menedéket nyújtva, hanem az óvodások lelki és testi fejlődésének helyét is biztosítva.

„Jézus idejében a gyerekeknek nem volt nagy a megbecsültsége, Jézus mégis őket állította példaként a felnőttek elé. Különleges adottsága a kicsiknek a bizalom. Nekünk is ezzel a bizalommal kellene Jézusra néznünk” – emlékeztette Máté evangéliumára az ünneplőket Szemerei János. Imájában köszönetet mondott a helyért és a lehetőségért, hogy óvoda épülhet, s kérte az Úristent: „Áldd meg a jövőnket!”

A várhatóan 2026-ra elkészülő új soproni evangélikus óvoda a Hunyadi-iskola tagintézménye lesz;

a már működő óvodához hasonlóan itt is szeretetteljes gondoskodással, figyelmes törődéssel és sok játékkal várják a – nem csak evangélikus – kisgyermeket. Mint az ünnepségen is elhangzott, fontos szerepet kap majd a falak között az evangélikus értékek szellemében végzett erkölcsi nevelés, olyan közösség kialakítása, amelyben a kisgyerekek megtanulhatják az együttműködést és az egymásra figyelést.

Az idő kapszula dokumentumait kézjegyükkel is ellátták az ünnep szónokai, illetve köszöntötték is a beruházást. Elsőként Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára lépett a mikrofonhoz, s miután gratulált Szemerei Jánosnak az elnök-püspökké választásához, jó hírt osztott meg a soproniakkal: a már összeállított jövő évi költségvetés tervezetében szerepel az új óvoda támogatási összege, és benne van a soproni templom felújítására szánt kétszázötvenmillió forint is.

Az államtitkár kiemelte: az óvodafejlesztési programjuk során kétszáz óvoda épült vagy újult meg az országban, Sopronban hét éven belül a harmadik egy-

házi kisgyermekintézmény jön létre. Megemlítette, hogy az induló beruházás generálkivitelezője ugyanaz a Swietelsky Magyarország Kft., amely Veszprémben tizenegy hónap alatt épített óvodát. Sopronban talán még javít is a cég ezen a rekordon, és már 2025-ben elkészülhet az új intézmény.

„Sopronban is a gyermek az első” – vette át a szót az államtitkártól Barcza Attila, a térség országgyűlési képviselője, azt hangsúlyozva, hogy a város különösen élen jár a gyermekintézmények korszerűsítésében. Farkas Ciprián polgármester is azt hangsúlyozta, hogy Sopronban jó élni, és jó gyermeket nevelni.

A reménységről, a jövő építéséről beszélt ünnepi köszöntőjében Mészáros Tamás, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület felügyelője. Köszönetet mondott a nagylelkű ajándékért a városnak és a kormánynak, s kifejezte örömét, hogy a soproni óvoda építése is azt bizonyítja: közös jövőnk építésében a kormány aktív partnert lát az evangélikus egyházban.

Nagy Márta

Presbiteri délután

Gyülekezetünk presbitériumának komoly, gyakran nehéz kérdésekben kell döntést hoznia. A hivatalos üléseket egészítette ki október végén egy kötetlenebb

presbiteri délután néhány presbiter, missziói munkacsoportunk szervezésében, Sopronbánfalván.

Adventikoszorú-készítés és Mikulás

2024-ben is együtt készítette el a gyülekezeti házban negyven család az adventi koszorúját. Köszönjük az Erdészeti Múzeumnak a lehetőséget! A december 8-ai

gyerek-istentiszteleten újra meglátogattott minket a Mikulás.

Telefotel 9-es gomb: Lelki útravaló a hét minden napjára

2024 szeptemberétől az evangélikus bibliaolvasó Útmutató igéi és a hozzájuk kapcsolódó rövid áhítatok hangzó formában immár egy telefonos szolgáltatás keretein belül is elérhetővé váltak.

Az evangélikus országos vakmisszió kezdeményezésének célja az, hogy az örömhír minél szélesebb körben hozzáférhető legyen, elsősorban a vak és gyengénlátó emberek számára.

A lelki útravaló gondolatai a Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Irodája Gyülekezeti és Missziói Osztálya és a Luther Kiadó gondozásában, Galambos Ádám szerkesztésében megjelent Békesség – Lelki útravaló az év minden napjára című kötetből származnak.

A szolgáltatás két, már meglévő és jól működő csoport együttműködéséből jöhetett létre. A lelkes felolvasóknak, a Rádió Szarvas, a Sola Rádió és a Magyar Evangélikus Rádiómisszió munkatársainak köszönhetően a lelki útravaló meghallgatható formában

rádiós és internetes csatornákon már eddig is megtalálható volt. A kezdeményezés révén csupán annyi történt, hogy ezek az anyagok immár a Vakok és Gyengénlátók Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Egyesületének Telefotel nevű szolgáltatásának is részeivé váltak.

A Telefotel egy telefonos információs szolgáltatás, aminek lényege, hogy a hozzá tartozó számokat feltárcsázva a látássérült személyek hetente frissülő, hasznos információkról tájékozódhatnak hangzó formátumban (pl. áruházak akciós ajánlatai, közérdekű telefonszámok, tévécsatornák kínálatai), és immár a lelki útravalót is meghallgathatják. Az, hogy még tágabb lefedettséggel hozzáférhetővé vált az evangélium, főként az online térben nem jelenlévő, a regionális rádió hatáskörén túl élő látássérülteknek jelenthet segítséget. A tervek szerint az evangélikus útmutató mellett a közeljövőben a hasonló tematikájú katolikus és református napi igék és áhítatok is elérhetőek lesznek.

Ahhoz azonban, hogy a hír (és főleg az örömhír) minél több potenciális érintetthez eljuthasson, mindenre, így a kedves olvasóra is szükségünk van. Az egyik legnagyobb nehézséget ugyanis épp az jelenti,

hogyan az akadálymentesítést kezdeményező csoportok és a célközönség gyakran nem tudnak egymásról. Ezért kérjük a családtagokat, barátokat, szomszédokat, ismerősöket: aki ismer olyan látássérült személyt, akár olyan, a gyülekezetébe járó testvért, aki időskori látásromlás miatt már nehezen olvas, vagy akár olyan embert, aki a gyülekezetétől, Isten ígéjétől épp fizikai akadályoztatása, látássérültsége, egyedüllete miatt van távol, szólítsa meg, és ezzel együtt ossza meg vele a Telefotel szolgáltatás és a hangzó lelki útravaló hírét!

A Telefotel a következő telefonszámokon lehet elérni: +36 (80) 80-45-85 +36 (42) 220-640

A napi áhítatok a 9-es menüben, „Lelki útravaló a hét minden napjára” címen hallgathatók meg.

A Telefotelről bővebben:

<https://vakegy.hu/telefotel-36-80-80-45-85/>

A hangzó anyagok az Evangélikus Missziói Központ Facebook-oldalán is megtalálhatók:

<https://www.facebook.com/misszioikozpont>

Tóth Vivien

Palackvisszaváltás a gyülekezet javára!

Ha a REpont-automatáknál palackok visszaváltása előtt beolvassuk ezt a qr-kódot, a betétdíjjal a Soproni Evangélikus Egyházközség alkalmait, szolgálatát tudjuk támogatni. Köszönjük az adományokat!

Egyedi azonosító

Kérjük, olvasd be az azonosító kódod, hogy közvetlenül a bankszámládra utalhassuk a visszaváltási díjat.

**Soproni
Evangélikus
Egyházközség**

A 2025-ös állami költségvetésben további 250 millió forintos támogatás szerepel templomunk felújítására.

Így reményeink szerint a következő két évben több munkát tudunk elvégezni, mint amennyit eddig az első ütemben terveztünk. Köszönjük a támogatást!

A Magyarországi Evangélikus Egyház zsinata elnök-püspökké választotta Szemerei János dunántúli püspököt, országos felügyelővé Pröhle Gergelyt.
Isten áldása legyen szolgálatukon!

Deutsche Seiten

Damit wir gerecht werden durch den Glauben an Christus

„Wir sind von Geburt Juden und nicht Sünder aus den Heiden. Doch weil wir wissen, dass der Mensch durch Werke des Gesetzes nicht gerecht wird, sondern durch den Glauben an Jesus Christus, sind auch wir zum Glauben an Christus Jesus gekommen, damit wir gerecht werden durch den Glauben an Christus und nicht durch Werke des Gesetzes; denn durch des Gesetzes Werke wird kein Mensch gerecht. Sollten wir aber, die wir durch Christus gerecht zu werden suchen, sogar selbst als Sünder befunden werden - ist dann Christus ein Diener der Sünde? Das sei ferne! Denn wenn ich das, was ich niedergerissen habe, wieder aufbaue, dann mache ich mich selbst zu einem Übertreter. Denn ich bin durchs Gesetz dem Gesetz gestorben, damit ich Gott lebe. Ich bin mit Christus gekreuzigt. Ich lebe, doch nun nicht ich, sondern Christus lebt in mir. Denn was ich jetzt lebe im Fleisch, das lebe ich im Glauben an den Sohn Gottes, der mich geliebt hat und sich selbst für mich dahingegeben. Ich werfe nicht weg die Gnade Gottes; denn wenn durch das Gesetz die Gerechtigkeit kommt, so ist Christus vergeblich gestorben.“
(Gal 2,15-21)

Liebe Schwestern und Brüder, in Deutschland gibt es Kirchen oder Kirchengemeinden, die tragen den Namen „Peter und Paul“; das ist die eingedeutschte Form für Petrus und Paulus. Hier in dieser Kirche sind Peter und Paul, Petrus und Paulus, dargestellt dort auf dem Altar. Manchmal frage ich mich schmunzelnd, ob die beiden eigentlich gerne so dicht beieinanderstehen und gesehen werden wollten. Denn sie hatten handfeste Konflikte. Der heutige Predigttext hat einen solchen zum Hintergrund, angesiedelt in der Stadt Antiochia im heutigen Syrien.

Im Vorfeld des Predigttextes erhebt Paulus gegenüber Petrus den Vorwurf, er sei ein „Wendehals“.¹ Es ging damals um die Frage: Dürfen jüdische Christus-

gläubige mit nichtjüdischen Christusgläubigen zusammen essen, oder wird dadurch die jüdische Identität als grundlegendes Volk Gottes verwässert? Beide, Petrus und Paulus, als jüdische Christusgläubige, sahen in der Tischgemeinschaft kein Problem, im Gegenteil: In Christus werden Juden und Menschen aus den anderen Völkern miteinander verbunden, auch in der Tischgemeinschaft beim Essen. Doch dann kamen Vertreter aus der jüdischen christusgläubigen Urgemeinde in Jerusalem nach Antiochia, und auf einmal sonderte sich Petrus, der einer der führenden Personen der Urgemeinde in Jerusalem war, von der Tischgemeinschaft mit nicht-jüdischen Christusgläubigen ab.

Wie gesagt, Paulus wirft Petrus vor, ein Wendehals zu sein, ja eigentlich das Evangelium zu verraten und Regeln, Traditionen, religiöse Vorschriften und Gesetze ernster zu nehmen als das Evangelium von Christus. Paulus ist richtig wütend über Petrus. Nun wissen wir nicht, was konkret Petrus bewogen hatte, sein Verhalten zu ändern, im Predigttext hören wir nur eine Seite, nur Paulus' Stimme; leidenschaftlich trägt er seine Sichtweise und Position vor: „... **durch des Gesetzes Werke wird kein Mensch gerecht.**“ (Gal 2,16) Will sagen: Durch die Einhaltung von religiösen Traditionen, Vorschriften und Gesetzen kann man vor Gott keine besonderen Plus-Punkte, keine besseren Noten erlangen. Man muss auch einfach

1 S. J. Sachau, in: Predigtstudien VI/2 2023/2024, Freiburg 2024, S. 129

feststellen: Jeder Mensch, auch der scheinbar beste, gütigste, ist fehlbar, sagt und tut Dinge, die er am besten nicht sagen und tun sollte.

Ein einfaches Beispiel: Wer von uns stimmt dem Gebot zu: **„Du sollst deinen Nächsten, deinen Mitmenschen lieben wie dich selbst“?** (Mk 12,31) Jesus selbst bestätigt dieses Gebot der Tora, des Gesetzes, der Wegweisung neben dem Gebot der Gottesliebe als höchstes Gebot (siehe zum Beispiel Mk 12,29-31). Es gibt wohl keinen Menschen, der nicht dafür wäre, den Nächsten zu lieben, doch obwohl alle dafür sind, wie sieht die Wirklichkeit in der Welt aus im Kleinen und Großen? Und wer sich selbst gegenüber ehrlich ist, wird sagen müssen: Immer wieder trage auch ich selbst mein Teil dazu bei, dass Streit, Unfriede, Unfreundlichkeit, Lieblosigkeit durch das, was ich sage und tue, in die Welt einziehen. Man scheitert trotz des guten Gebotes, trotz des guten Gesetzes, die Liebe zu leben. „Durch des Gesetzes Werke wird kein Mensch gerecht“. Immer wieder passiert es, dass wir Dinge sagen und tun, die einfach vor Gott und auch vor Menschen nicht recht und gut sind.

Insbesondere im Galaterbrief bringt Paulus einen solchen schwarzen Punkt in seinem eigenen Leben zur Sprache. Er hat die Jesus-Anhänger und Anhängerinnen, die christusgläubige Gemeinde in Jerusalem und darüber hinaus verfolgt und meinte, damit religiösen Vorschriften Genüge zu tun. Dabei war sein Verhalten einfach nur lieblos, es hat Schrecken und Leid über andere gebracht. Er selbst hat das Gebot zur Liebe gebrochen.

Und dann kommt der Tag, an dem er eine Erfahrung macht und eine Erkenntnis gewinnt, die fortan sein Leben prägt und bestimmt. Vor ihm und in ihm erstrahlt Christus. Der Gekreuzigte lebt. Paulus wird ergriffen von der Erkenntnis: Obwohl ich Lieblosigkeit verbreitet habe, schreibt und schiebt mich Gott nicht ab. Seine Liebe ist und bleibt größer als die eigene Lieblosigkeit sein kann. In Christus sehe und erkenne ich die bedingungslose und ewige Liebe Gottes für sein Volk Israel und für alle Völker der Welt. Alle ruft er zu sich: Juden und Heiden, also auch die Menschen aus den anderen Völkern. Alle sollen in den Ge-

nuss der bedingungslosen und ewigen Liebe Gottes kommen. Leidenschaftlich setzt er sich fortan für diese Erkenntnis ein. Sein Maßstab ist fortan die Hingabe Gottes in Christus, für uns, uns zugute, dem Leben zugute. Dieser Maßstab stellt alle Gebote, alle religiösen Gesetze, so gut sie sein mögen, in den Schatten. Sie sind etwas Nachrangiges. Paulus ist zutiefst erfüllt und bewegt von Christus und der Liebe und Hingabe Gottes, die Christus verkörpert. Mit Worten aus dem Predigttext drückt Paulus das so aus: **„Deshalb lebe ich also nicht mehr selbst, sondern Christus lebt in mir. Zwar lebe ich noch in dieser Welt, aber ich lebe im Glauben an den Sohn Gottes. Er hat mir seine Liebe geschenkt und sein Leben für mich hingegeben.“** (Gal 2,20 BasisBibel)

Mit seinem Leben möchte Paulus Christus, der Liebe Gottes so gut wie irgend möglich Ehre machen; und er weiß um das Wunderbare: Diese Liebe wird größer bleiben, selbst wenn er Fehler macht, Schuld auf sich lädt. Christus, der Lebendige, sorgt dafür, dass das Leben von Paulus, dass das Leben aller Menschen zurückfindet in den Rhythmus der göttlichen Liebe. Sie wirkt befreiend und heilend, sie vergibt und schafft so Neuanfänge, sie ist bedingungslos, sie umgreift Himmel und Erde, Zeit und Ewigkeit.

Peter und Paul, Petrus und Paulus, da vorne stehen sie auf dem Altar trotz Meinungsverschiedenheiten und Auseinandersetzungen friedlich zusammen. Auch wie ein Zeichen: Glaube ist nichts Uniformes, nichts Einheitliches, sondern mehr - ja vielgestaltig, farbig, bunt. Jeder und jede möge leidenschaftlich in Wort und Tat vertreten, was er oder sie von Gott erfahren und erkannt hat. Was aber alle bei aller Unterschiedlichkeit verbindet, ist dieses große, wunderbare Eine, das Paulus bewegt und das er allen weitersagt, weil es alle Menschen, die ganze Welt unumstößlich hält und trägt: Christus, der „Sohn Gottes“, „hat mir seine Liebe geschenkt und sein Leben für mich hingegeben.“ Ja: Gottes Herz, unterstrichen in Christus, schlägt für uns ohne Ende. Amen.

Volker Menke

Wochenpredigt vom 11. August 2024

Eindrücke vom bayrisch-ungarischem Partnerschaftsfest in Würzburg

Partnerschaftstreffen in Würzburg – Jede Reise fängt anders an Jede Reise fängt anders an, aber in diesem Fall gestaltete sich bereits meine Anreise nach Würzburg ziemlich abenteuerlich. Leider konnte ich nicht mit den anderen Gemeindemitgliedern zusammen

im Bus mitfahren, weil ich genau am Tag der Hinfahrt eine Prüfung in Graz schreiben musste. Nachdem ich die Klausur hinter mich gebracht hatte, wollte ich mit dem Zug nach Würzburg fahren. Das erwies sich aber schwieriger als gedacht. Das Wetter hat mir einen

Strich durch die Rechnung gemacht. Wegen des starken Regens gab es große Unwetterschäden bei der österreichischen Bahn und es fuhren nur vereinzelt Züge Richtung Deutschland. Ich musste also abwarten und konnte erst am späten Nachmittag losfahren. Nach einer langen Fahrt bin ich mitten in der Nacht gegen 1:30 in Würzburg angekommen.

Nach einer dementsprechend kurzen Nacht gab es am Morgen einen Eröffnungsgottesdienst. Danach wurden in vielen Kleingruppen unterschiedliche Stadtführungen angeboten. Während der ersten Erkundungstour musste ich feststellen, dass die Stadt wirklich wunderschön ist. Sie ist von Weinbergen umgeben und der Main fließt mitten hindurch. Es gibt unzählige alte, prachtvolle Kirchen, von einem Platz aus stehen im Umkreis von 100 Metern sogar vier verschiedene Kirchen. Am westlichen Mainufer ragt

eine Festung auf dem Marienberg über die Stadt. Wir sind am Nachmittag hochgelaufen und wurden mit einem schönen Panorama belohnt. Anschließend gab es am Abend im evangelischen Gymnasium ein großes Abendessen mit musikalischen Auftritten.

Am nächsten Vormittag wurde ein Panelgespräch veranstaltet mit einigen interessanten Gedankenanstößen. Der Tag wurde mit einem wirklich anspruchsvollen, schönen Konzert abgeschlossen. Leider hat mich am Tag der Abreise eine Erkältung eingeholt, aber zum Glück konnte ich noch am Abschlussgottesdienst teilnehmen. Für mich waren die Tage in Würzburg trotz Erkältung wunderschön und erfüllt von freundlichen Begegnungen. Ob mit oder ohne abenteuerliche Anreise, beim nächsten Mal bin ich gerne wieder dabei.

Adam Krutzler

Offenheit, Vertrauen und Präsenz

Vom Würzburger Partnerschaftsfest habe ich zuerst in Ebern gehört, noch im August 2023. Und habe mich darauf sehr gefreut. Partnerschaftstreffen sind für mich mit vielen schönen, langwirkenden Momenten verbunden. Nürnberg vor allem. Nachhaltig.

Das Würzburger Partnerschaftsfest war, nach Anfangsschwierigkeiten wegen fehlgeschlagener In-

formationen, auch bereichernd. Allem voran die Perspektive, dass Partnerschaft für beide, sowohl Bayern als auch Ungarn, wichtig ist. Das Motto „Mit Herz und Mund und Händen“ soll uns noch lange auf gemeinsamen Wegen begleiten!

Meine Eindrücke im Einzelnen: Schließlich ist eine kleine Gruppe von sechs Gemeindegliedern zum

Treffen gefahren. Lili Varga, Barnabás Kohlmann, Adam Krutzler, Judit Bruckner Major, Márta Nagy im Auftrag des Evangelischen Landesbüros und ich. Es war schon schade, dass wir uns wegen vieler Unsicherheiten nicht besser haben, darauf konzentrieren können, dass wir uns als Gemeinde repräsentieren konnten. Viele Gemeinden aus Ungarn waren besser vorbereitet und haben ihre lebendige Partnerschaft auch den Anwesenden vor Ort vor Augen geführt. Kindergärtnerinnen boten zum Beispiel ein schönes gemeinsames Programm, wo auch Judit aktiv auf der Zither mitwirkte.

Viele Gemeinden und auch die Theologiestudenten haben diese drei bis vier Tage für gemeinsame Programme, Ausstellungen am Markt der Möglichkeiten, eine Repräsentation ihrer diakonischen Tätigkeit, das Näherkommen im Gespräch genutzt. Da mussten wir improvisieren, aber auch so ergaben sich bereichernde Begegnungen.

Ein Treffen mit 300 Teilnehmern erfordert viel Aufmerksamkeit, Zeit, Arbeit und Anwesenheit. Unsere bayrischen Gastgeber waren beispielhafte Organisatoren; das hat sich schon am ersten Abend beim Empfang gezeigt und wirkte sich bis zum Abschied aus. Landeskirchenrat Raphael Quandt, Holger Manke sowie die Pfarrerrinnen Tanja Vincent und Susanne Wildfeuer waren die Motoren dieser Tage, von ungarischer Seite haben sich Klára Tarr und Klára Balicza hundert-prozentig für ein gutes Gelingen eingebracht.

Die Podiumsgespräche, aber noch viel mehr die Gottesdienste und die Konzerte waren und sind Garantien für eine Zukunft der Gegenseitigkeit, des Verständnisses und des Willens, gemeinsam an einer Welt der Brücken, des Friedens zu bauen, geleitet vom gemeinsamen Glauben, der auf dem Evangelium basiert. Mit Herz und Mund und Händen.

Katalin Hirschler

Bayerisch-ungarisches Treffen – ein außergewöhnliches Erlebnis

Das Kirchentreffen der bayerischen und ungarischen Landeskirche zum ersten Mal zu erleben, ist ein außergewöhnliches Erlebnis. Dieses Event bietet eine gute Möglichkeit, sich mit Bekannten und Freunden zu treffen, aber auch, sich zu vernetzen und neue Kontakte zu finden.

Der Standort des Treffens war Würzburg, eine wunderbare Kleinstadt in Franken, zwischen malerischen Weinbergen und einem schönen Blick auf den Main. Die Programme waren umfangreich: Stadtführungen, Gespräche, Gottesdienste sowie ein Snackfestival mit Auftritten. Leider waren jedoch organisierte Möglichkeiten zum Vernetzen der Jugendlichen nicht vorgesehen.

Im Großen und Ganzen war es ein unvergesslicher Ausflug nach Würzburg, und ich kann an dieses Treffen mit gutem Gefühl zurückdenken.

Barnabas Kohlmann

Mein Bibelwort

Teil 53

„Es ist dir gesagt, Mensch, was gut ist und was der Herr von dir fordert: nichts als Gottes Wort halten und Liebe üben und demütig sein vor deinem Gott.“ (Micha 6,8)

Im Buch des Propheten Micha über die richtige Gottverehrung und religiöse Haltung liegt mir dieses Wort besonders am Herzen, es ist wie ein Maßstab. Es spricht einfach, klar und konkret darüber, wie es möglich ist, dass das Leben lebenswert ist!

Gott hat drei einfache Bitten an mich:

1. Lebe nach dem Gesetz!
2. Strebe nach Liebe!
3. Sei demütig vor Gott!

Es ist wirklich so einfach! Wenn ich unsicher oder entmutigt bin oder enttäuscht, kann ich mich an diesem Wort festhalten!

Nach dem Gesetz zu leben bedeutet, den Geboten Gottes - niedergelegt in den Zehn Geboten - zu gehorchen. Diese Gebote sind auch konkrete, leicht verständliche und präzise Beschreibungen dessen, was Gott von mir erwartet, wie ich leben soll! Kálmán Cseris' Buch „Die Zehn Gebote“ hat mir in dieser Hinsicht sehr gut gefallen; es hat mir geholfen, die einzelnen Gebote noch weiter zu entschlüsseln und darüber nachzudenken. Ich empfehle es wärmstens weiter!

Gott hat die Gebote seinem auserwählten Volk gegeben, das mit ihm im Bunde lebt und das sie in erster Linie von ihm erwartet und fordert. Die Zehn Gebote schützen uns und binden uns, die wir behaupten, seine Kinder zu sein.

Das Streben nach Liebe ist sehr wichtig! Liebe hat Macht, Liebe besiegt alles und geht nicht aus! Das kann ich wirklich jeden Tag erleben! In seinem Brief an die Korinther macht uns der Apostel Paulus in seinem Liebeshymnus auf die Bedeutung der Liebe aufmerksam (siehe: 1. Kor 13).

Ich erlebe das oft bei meiner Arbeit, aber auch in meinem ganzen Leben, und ich gewinne unzählige Male Gewissheit darüber. Wenn es für ein kleines Kind im Kindergarten schwierig ist, den Schlüssel zu finden, es ihm schwer fällt, sich anzupassen oder sich an die Bräuche und Regeln der Gruppe zu halten, ist Liebe das sichere Mittel, durch das wir ihm helfen können. Wenn das Kind das Gefühl hat, wirklich geliebt und akzeptiert zu werden, wird es sich auch öffnen, aus seiner „Rüstung“ herauskommen und sich zeigen; es wird sich unserer Gemeinschaft noch mehr öffnen. Aber das Gleiche gilt auch für meine Beziehungen zu Erwachsenen in meinem Leben.

Demut bedeutet für mich eigentlich, dass ich zugebe, dass mein Leben und mein Schicksal nicht von mir abhängen, sondern dass mein Leben in der Hand Gottes liegt.

ER ist derjenige, der mich bis hierhin gnädig begleitet hat, der mich beschützt hat. Als ich von Schwierigkeiten, Krankheiten und Traurigkeit heimgesucht wurde, hat er mich behütet und getröstet.

Es ist auch Demut, wenn ich akzeptieren kann, dass jemand eine andere Meinung hat als ich, dass er eine bestimmte Situation anders beurteilt. In solchen Fällen öffne ich mich und versuche, seine Gedanken zu erspüren, die von meiner Sichtweise abweichen. Ich bemühe mich, einfühlsam und verständnisvoll zu sein. Ich sollte versuchen, meinen Mitmenschen mit den Augen der Liebe, mit den Augen Gottes, zu sehen, um in ihm meinen Bruder beziehungsweise meine Schwester im Herrn zu entdecken - den Mitmenschen, den Gott genauso liebt wie mich.

Dies ist das Bibelwort, das mir immer hilft, den Weg zum lieben Gott zu finden, das mir eine Richtung zeigt, auf das ich mich immer verlassen kann.

Dr. Judit Majorné Bruckner

Interview mit Pfarrerin Flóra Somogyvári

Rebekka Pöhlmann (RP): Liebe Flóra, ich weiß noch, in der ersten Jugendstunde hast du ein Spiel mit uns gespielt, das mir gleich gefallen hat. Erzähl uns ein kleines Detail von dir, was nicht viele über dich wissen. Was möchtest du mit unseren Leserinnen und Lesern teilen?

Flóra Somogyvári (FS): Ich erinnere mich, dass ich damals sagte, dass ich Krimis liebe und dass die Poirot-Verfilmungen von Agatha Christie meine Favoriten sind. Ich liebe es, Filme an zu sehen und vor allem ins Kino zu gehen, aber gerade komme ich nur noch selten dazu. Außerdem höre ich ständig Musik, manchmal vielleicht zu laut, zur Freude meiner Nachbarn.

Ich bin in einer kleinen Stadt in der Nähe des Plattensees aufgewachsen, Tab. Meine Eltern leben immer noch dort, und meine beiden Geschwister leben in Budapest. Seit ich in Sopron bin, sehen wir uns nur noch selten, aber wir reden jeden Tag in irgendeiner Form miteinander. Übrigens habe ich auch eine kleine Katze, die sich ebenfalls an das Leben in Sopron gewöhnt hat.

RP: Du bist ja jetzt schon ein paar Monate im Dienst, hier in Sopron, und hast, so wie ich das wahrnehme, schon ganz viel erlebt und gearbeitet. Was waren deine Höhepunkte bislang?

FS: Das Gemeinschaftsgefühl ist hier in Sopron sehr stark. In den Jugendgruppen, in den Kindergottesdiensten erlebe ich es als besonders stark, aber auch in den Gottesdiensten für Erwachsene, ob nun bei einer persönlichen Segnung oder einfach nur bei einem Abendmahlsgottesdienst. Es ist immer ein gutes Gefühl, die Leute zu sehen, die ankommen, und sie dann bei der Verabschiedung auf die gleiche Weise zu treffen. In der Jugendgruppe kann man wieder Kind sein, man kann erleben, wie die jungen Leute von heute sind, und es ist immer wieder schön, mit ihnen zu spielen.

RP: Erzähl uns deinen Lieblingskirchenwitz! Gibt es da einen?

FS: Wow, das ist eine schwierige Frage... Ich erzähle gerne Witze auf der Kanzel, wir müssen unsere Fröhlichkeit bewahren, denn das Evangelium ist wirklich eine gute Nachricht, wir müssen uns darüber freuen. Natürlich kann ich nicht immer mit Witzen arbeiten, aber es gibt Gelegenheiten, bei denen man sie verwenden kann.

Mein Lieblingswitz ist vielleicht einer, der mit der Konfirmation zu tun hat. Drei Pfarrer unterhalten sich, ein reformierter, ein katholischer und ein evangelischer. Der reformierte Pfarrer erzählt, dass auf seinem Dachboden Fledermäuse leben und er nicht weiß, wie er sie loswerden soll. Der katholische Pfarrer sagt, er habe eine spezielle Falle für sie gekauft und am nächsten Tag seien sie aus seinem Haus verschwunden. Der evangelische Pfarrer zuckt nur mit den Schultern und sagt: „Ich habe sie eingesammelt, konfirmiert und seitdem nichts mehr von ihnen gehört.“

Kirchenwitze haben immer eine starke Lektion am Ende, das gefällt mir, denn das ist es, was junge Leute nach der Konfirmation oft tun: Sie gehen nicht mehr in die Kirche und zu den Sitzungen zurück, was natürlich daran liegt, dass viele von ihnen dann woanders studieren. Aber der Witz ist immer noch aktuell.

RP: Was ist dir wichtig am Pfarrerrinnensein? Was macht es attraktiv für dich, Pfarrerin zu sein?

FS: Das Erleben des Gemeindeaufbaus. Dass wir durch Christus wirklich eine große Familie sein können. Und wie in jeder Familie gibt es natürlich Konflikte, unausgesprochene Missstände, aber auch damit müssen wir umgehen können, denn wir gehören zusammen und haben gemeinsame Ziele. Wir müssen

also wirklich in der Lage sein, einander zu vergeben.

RP: In einem Interview hast du erzählt, wie wichtig dir die Jugendarbeit ist. Was ist dir wichtig bei dieser Arbeit und hast du vielleicht schon Ideen, wohin du sie weiterentwickeln willst?

FS: Ich kann auch hier nur mit einem Gefühl der Gemeinschaft weiterkommen. Ich möchte, dass die jungen Menschen in der Gemeinde das erleben und in der Kirche leben, was ich einst erlebt habe. Es ist gut, hier zu sein, und es ist gut, zurückzukehren. Ich möchte nicht, dass es für sie ein Zwang ist, sondern wirklich ein Ort, an dem es gut tut, zusammen zu sein, weil wir durch einen gemeinsamen Glauben und christliche Liebe verbunden sind.

RP: Du singst gerne. Hast du eine lustige Situation im Zusammenhang mit einem Lied, die du uns gerne erzählen magst?

FS: In der Mittelschule war ich Gesangsschülerin, deshalb mussten wir in einem Chor singen. Die Texte fremdsprachiger Lieder waren schwierig, weil wir nie wirklich viel gesungen haben, sondern dem Chorleiter vor allem die Melodie wichtig war. Ich erinnere mich, dass wir einmal in Italien den Hexen-Chor aus Verdis Macbeth sangen, und irgendwann fingen die drei Stimmen an, verschiedene Wörter zu singen. Ich wusste nie, welcher meiner war, und ich lernte den Text wirklich nur nach Gehör, also sang ich, was mir in den Sinn kam. Am Ende des Konzerts sagte ich zu meinen Freunden, dass ich froh war, dass ich es nicht alleine singen musste, denn die Italiener hätten mich sehr seltsam angeschaut.

RP: Du hast ja schon einige Stationen hinter dir, Csurgó, Debrecen, Budapest – hast du eine Lehre, die du den Leserinnen und Lesern aus dieser Zeit mitgeben willst?

FS: Jeder Ort war anders, mit anderen Menschen und anderen Erfahrungen. Debrecen ist mir sehr ans Herz gewachsen, es fiel mir schwer, es zu verlassen. Sowohl die Stadt als auch die Kirche waren sehr schön und lebendig. Vielleicht habe ich dort zum ersten Mal nach meiner eigenen Heimatgemeinde erfahren, welche Kraft eine Gemeinschaft hat und welche Auswirkungen sie auf das Leben eines Menschen haben kann. Csurgó hingegen war ganz anders. Es war eine kleine Stadt mit einer kleinen Gemeinde, in der Alltagsprobleme auftauchten und anders gelöst werden mussten als in einer Stadtgemeinde. Was sie aber alle gemeinsam hatten, war, dass in jeder von ihnen unterschiedliche Persönlichkeiten zu finden waren.

RP: Auf was freust du dich gerade?

FS: Ich bin im Moment sehr weihnachtlich gestimmt und kann es kaum erwarten, meinen Weihnachtsbaum zu schmücken. Aber ansonsten freue ich

mich sehr auf Ostern. Für mich ist es das schönste kirchliche Fest; es ist das Fest, an dem ich mich dem Herrn und der Kirche am nächsten fühle. Ich glaube, es ist das fröhlichste und freudigste Fest, das wir haben, und ich frage mich, wie es jetzt hier in Sopron sein wird.

RP: Und zum Schluss ein wenig „Cat-content“. Wie heißt deine Katze? Und was macht sie zu einer guten Pfarrkatze?

FS: Yoongi ist ihr eigentlicher Name, und ich erzähle euch, wie sie ihn bekommen hat, denn es ist ein wirklich seltsamer Name. Mein Bruder ist ein Fan koreanischer Pop-Musik und eines der Mitglieder der Boyband heißt Yoongi, und so kam meine ansonsten weibliche Katze zu ihrem Namen. Sie ist keine gute Kirchenkatze, weil sie vor allem Angst hat. Wenn sie Fremde sieht, versteckt sie sich, aber sie liebt es, auf Entdeckungsreise zu gehen, und sie ist freundlich - man muss sich diese Freundschaft nur verdienen. Aber wir verstehen uns gut, denn sie ist eine sprechende Katze, miaut und singt viel und bringt mich immer zum Lachen, wenn sie durch die Wohnung rennt.

RP: Willst du uns gerne noch etwas mitteilen?

FS: Wenn wir schon auf den deutschsprachigen Seiten sind, dann: Heja BVB! :D

Vielen herzlichen Dank für das Interview!

Notizen

• Im Anschluss an die zweisprachige Wochenpredigt am 3. Oktober, in der Bischof Szemerei die Predigt übernommen hatte, wurde das Buch „Mennyeknek kapuja“ von Vilmos Tóth über unseren Friedhof präsentiert.

• Im Gottesdienst am 6. Oktober wurden unsere deutschen Konfirmandinnen vorgestellt. Unsere Gemeinde freut sich sehr und hat sie herzlich willkommen geheißen.

• Am 19. Oktober wurde mit einem festlichen Reformationsempfang das Jubeljahr der Superintendentenz Burgenland abgeschlossen. Ein Jahr lang wurde das hundertjährige Bestehen (1924 – 2024) feierlich begangen. Wir gratulieren herzlich und freuen uns auf die nächsten hundert Jahre!

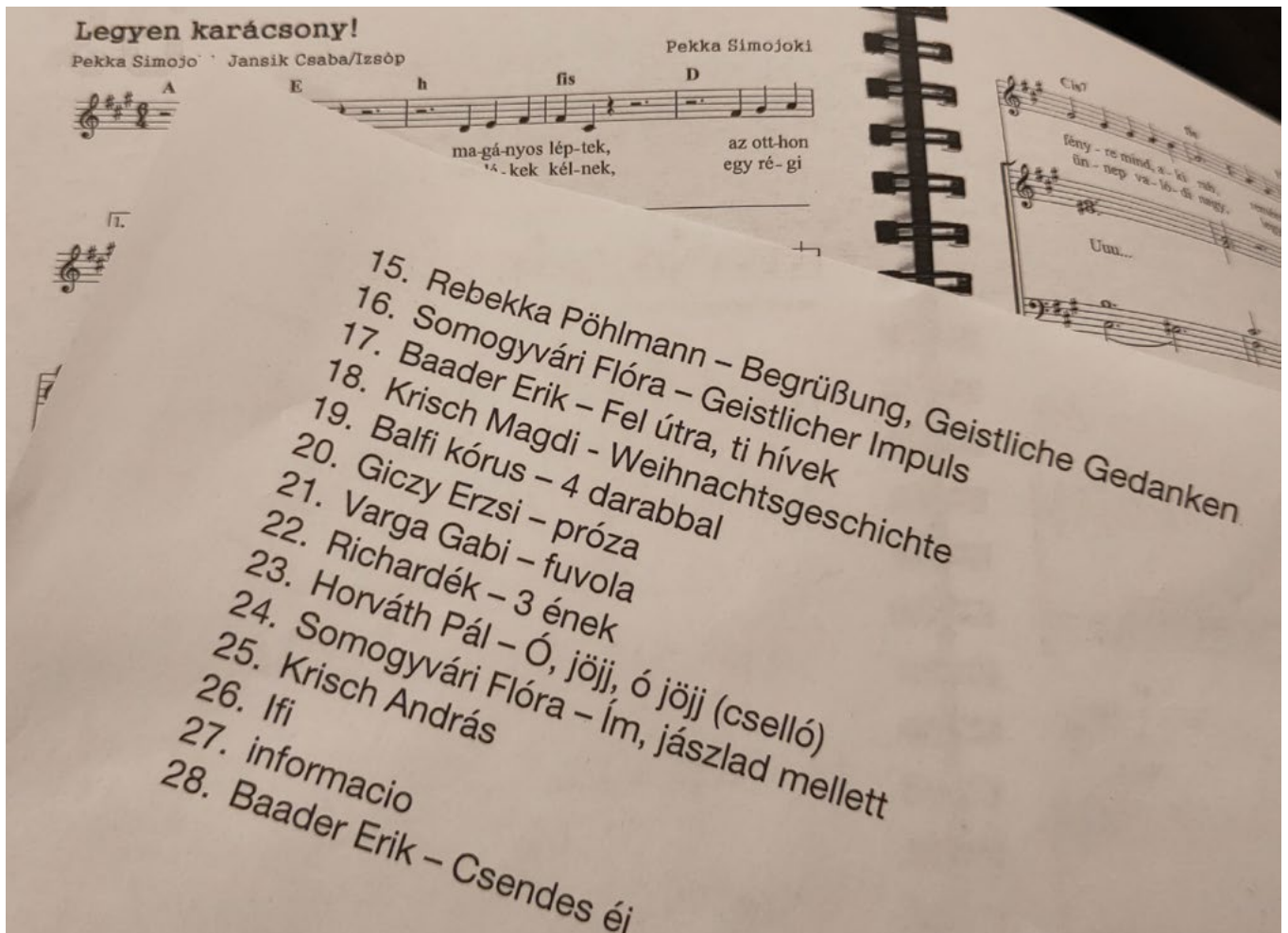
• Im Gottesdienst am 27. Oktober feierte das Ehepaar Terezia (geb. Preidl) und Nándor Bruckner seine Diamanthochzeit. Die beiden Jubilare empfangen einen besonderen Segen, und es wurde nach Dankes-

worten auch für ihre Zukunft gebetet. Dabei wurden auch alle anderen Paare mit ins Gebet eingeschlossen, und unsere Pfarrerin machte deutlich, dass jeder (Mit-) Mensch dem bzw. den anderen ein großes Geschenk ist.

• Am 29. November gab es ein musikalisches Adventsstündchen, in dem Gemeindemitglieder gesungen, musiziert und Geschichten vorgetragen haben. Gesanglich ergänzt wurde das Programm durch Erik Baader und seinen Chor aus Balf. An dieser Stelle nochmal herzlichen Dank dafür! (Veranstaltungsprogramm siehe unten.)

• Am 1. Advent, am 1. Dezember, fand ein Kindergottesdienst im deutschen Gottesdienst statt. Er wurde von Barbara Bruckner mitvorbereitet, die auch den Kontakt zur Hunyadi Schule und zum Kindergarten herstellte, und die Kinder nebst Familien einlud. Wie schön, dass sich so viele Menschen haben einladen lassen! Gerne wieder!

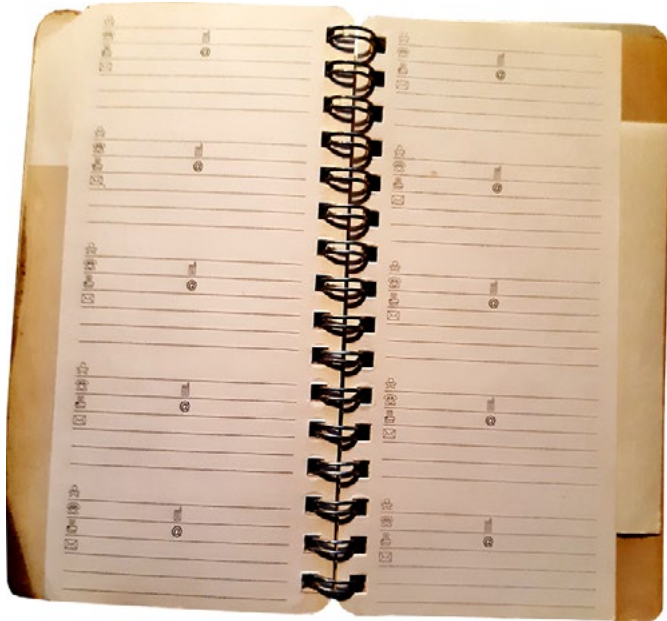
Veranstaltungsprogramm

To Cancel or Not to Cancel

Auf gut Deutsch: löschen oder nicht löschen.

Ich denke hierbei nicht an Eintragungen und Infos in Handys, Laptops und Ähnlichem, sondern an Register, die heutzutage jungen Leuten wohl schon unbekannt, fremd sind und in die Kategorie gehören: Was fängt man damit an? Wozu dient das? Also schlicht und einfach: Sie sind total out. Es geht um Adressbücher, Taschenkalender und Telefonverzeichnisse. Also um all das, was man heutzutage in erster Linie in Smartphones speichert. Solche Register in Büchleinformat lassen sich in alten Truhen und Schubladen von Schreibtischen finden, oft in hübschen Schachteln, in Schuhkartons, sauber in einer Tüte aufbewahrt. Meistens sieht man ihnen an, dass sie lange in Gebrauch waren; sie sind ein bisschen (oder sehr) ramponiert, sogar zerfleddert, garantiert mit etlichen Eselsohren versehen. Von den an der Seite sichtbaren Buchstaben sind manche schon verblasst, kaum noch zu lesen, vor allen bei den häufigsten Buchstaben, wie B, K oder S. Es kommt sogar vor, dass häufige Namen andere Buchstabenseiten okkupieren mussten.

Jahre, ja Jahrzehnte hindurch war es eine meiner Hauptbeschäftigungen zwischen Weihnachten und Neujahr, aus meinem jeweiligen Taschenkalender Namen, Adressen und Telefonnummern in den neuen zu übertragen. Das war immer eine Art Rückblick auf das zu Ende gehende Jahr: umgezogen, vielleicht zweimal sogar, Stelle gewechselt, neue Erreichmöglichkeiten von Kindern, Namensänderung, weil geheiratet oder geschieden. Nur wenige Namen mussten endgültig weggelassen werden, viele kamen dazu: neue

Kollegen, neue Studenten, neue Bekanntschaften. Jahre vergingen, wobei die Seiten im Taschenkalender dann nicht mehr ausreichten. Es musste ein Register her, das nicht jedes Jahr erneuert zu werden brauchte und auch strapazierfähig sein sollte. Ich hatte Eselsohren und Fingerabdrücke sowie verblasste Registerbuchstaben satt und schaffte mir ein Verzeichnis an, das sozusagen für die Ewigkeit geschaffen war: mit Metaldeckel vorne und hinten. Das ist mir ein treuer Begleiter geworden - auch jetzt noch, auch wenn manches doch im Handy gespeichert ist, manches sogar nur dort. Aber vieles wiederum nur zwischen den Metaldeckeln.

Mit den Jahren sind immer weniger Namen dazu gekommen und immer mehr „außer Gebrauch“. Immer mehr Namen sollten gestrichen werden. Sollten sie wirklich? Und wie? Sollten sie schwarz oder weiß übermalt werden? Eventuell überklebt werden? Was hätte ich dadurch erreicht? Ich hätte damit Platz für neue Namen gewonnen. Platz, den ich nicht mehr brauchte. Und was ist mit den Durchgestrichenen? Durchgestrichen - ja. Gelöscht - ja. Aber nur auf dem ach so geduldigen Papier! Den Namen aus der Liste in meinem Kopf, in meinen Gedanken zu löschen - das funktioniert nicht. Genauer gesagt, es funktioniert völlig anders als erwartet. Das bis zur Unkenntlichkeit Getilgte ließ den Namen nicht verschwinden, die Tarnkappe versagte. Ich wusste ganz genau, wessen Name, Adresse, Telefonnummer dort stand, als wären sie in Stein gemeißelt. Unsichtbar zwar, aber auch unauslöschlich. Sonderbarerweise erinnere ich mich an diese Adressen ganz genau, während ich mir andere partout nicht merken kann. Man sagt: aus den Augen, aus dem Sinn. Es geschieht eigentlich das Gegenteil: Die Augen sehen anscheinend das Unsichtbare so klar wie früher kaum. Ich hörte auf zu löschen, denn ich bekam Gefühle ähnlich den Gewissensbissen, als ob ich jemanden begraben, aber das Grabkreuz nicht aufgestellt hätte. Als ob ich sie in die Lethe der Unterwelt geschubst hätte. Das Verzeichnis der Dahingegangenen ist jedoch gar kein trauriger Friedhof für mich, weder das im Namensregister des Adressbuchs aus Papier noch das in der Handyliste, sondern wie ein schöner, friedvoller Ort zum Spaziergehen, zum Nachsinnen. Ein Ort, in dem ich mich auskenne, jeden bei Namen nenne, ein Ort der Erinnerungen. Der deutsche Dichter Jean Paul schreibt: „Die Erinnerung ist das einzige Paradies, woraus wir nicht vertrieben

werden können“.

Ich habe in meinem Dilemma schließlich einen Ausweg gefunden und beschloss, nur Matthäus` Worte zu beherzigen: „Bis Himmel und Erde vergehen, wird nicht vergehen der kleinste Buchstabe noch ein Tüpfelchen vom Gesetz, bis es alles geschieht“. (Mt 5,18). Der Apostel Lukas bestätigt das: „Es ist aber leichter, dass Himmel und Erde vergehen, als dass ein Tüpfelchen vom Gesetz fällt“. (Lk 16,17) - Beide spre-

chen über Gottes Gesetz, dessen Gewicht nicht zu vergleichen ist mit meinem winzigen Dilemma. Mein Erinnerungsparadies ist jedoch der Teil meines Lebens, den ich mit ihnen teilen durfte. So entstand für mich ein Gebot: Bewahre es! Nicht ein einziger Name soll gelöscht werden, zumal jeder Mensch in meinem Leben Teil des unvergänglichen göttlichen Plans war und ist.

Erzsébet Ghiczy

Weihnachten – ein Fest mit viel Musik

Weihnachten - ein Fest, das jeder kennt und liebt. Der Duft der Plätzchen und Weihnachtsgerichte, der Duft des Tannenbaums im Wohnzimmer. Die Lichter, Dekorationen und natürlich der Adventskalender, der Tag für Tag neue Überraschungen bereithält.

Weihnachten ist das Fest der Liebe und des Friedens.

Für mich als Musikerin spielen die Lieder eine riesige Rolle.

Ich erinnere mich gern an die Zeiten, als meine Eltern eine kleine Glocke geläutet haben und ich aus meinem Zimmer gerannt bin, voller Vorfreude darauf, was das Christkind gebracht hat, oder als ich mich mit meiner alten Schule jedes Jahr auf das Weihnachts-

konzert vorbereitet habe.

Dieses Jahr schreibe ich meine Matura und ich habe vieles um die Ohren. Die Abschlussklassen haben jedes Jahr viel zu organisieren; dazu gehört das Anzünden der Adventskerzen. Für dieses Ereignis habe ich ein Lied geschrieben, in dem es um Frieden in der Adventszeit geht.

Ich habe mehrere Bands und um diese Zeit haben wir oft mehrere Konzerte, worauf wir uns sehr freuen. Musik kann man in der Weihnachtszeit einfach nicht weglassen; sie gehört einfach dazu.

Ein frohes und gesegnetes Weihnachtsfest wünsche ich Ihnen allen!

Regina Király

There is a crack in everything (auf Deutsch: In allem ist ein Riss) ... Weihnachten kommt!

Immer wenn der Advent kommt, bin ich voller Vorfreude, liebe Leserinnen und Leser. Ich kann es kaum erwarten, endlich Lichter aufzuhängen, Glühwein zu trinken und Lebkuchen zu essen. Ich freue mich einfach auf diese Zeit: Da bricht ein neues Kirchenjahr an und der Advent ist einfach etwas Besonderes, so hoffnungsvoll! Also beginne ich mit meinen Adventsaktivitäten: Adventskranz binden, Weihnachtsdeko hervorholen und mich auf Weihnachten freuen: Endlich geht es auf Weihnachten zu!

Und damit: Endlich mal eine gute Nachricht - in dieser chaotischen, verwirrenden Welt. Ich wollte nicht an irgendwelche politischen oder humanitären Krisen denken, nein: Weihnachten kommt! Juhu! Endlich eine gute Nachricht: Es war ein bisschen, als würde ich schwanger gehen mit dieser Idee von Weihnachten.

Weihnachten kommt: Alles wird gut? Klar, alles wird gut: Das ist, was zählt! Da ist doch kein Platz für Zweifel und Erwartungen. Oder doch? Quatsch, keine Erwartungen. Ich wollte nur... so schlängelte sich ein Gedanke in meinen Kopf, ich wollte nur ein kleines bisschen, ein kleines bisschen mir mehr Zeit nehmen, ein kleines bisschen weniger arbeiten, ein kleines bisschen mir mehr Raum geben für Gebet, für die Zeit für mich, für die Zeit mit Gott, für die lieben Menschen um mich herum. Ich wollte im Advent diese Lücke frei lassen, einen kleinen Spalt für das Licht, das in die Welt kommt. Ich hatte keine Riesenerwartungen. Nur ein kleines bisschen. Und dieses „kleine Bisschen“ - ja, das wurde plötzlich immer größer. Ich war gleich dabei, den Riss, durch den ein kleines bisschen Weihnachtsfreude in mein Herz drang, zuzukleistern. Ich klebte den Riss zu mit einer Unmenge an Weihnachtskarten, an Weihnachtsdeko, die perfekt sein sollte, mit einer aufgeräumten Wohnung und schon fest verplanten Feiertagen mit ordentlich durchdachten Gottesdiensten, mit...mit was eigentlich noch?

Die Erwartungen, die doch nur so klein gewesen waren, waren plötzlich ganz schön solide. Fest gemauert und stabil, da war kaum noch etwas zu sehen

- von dem Riss.

Weihnachten ist das Fest der Erwartungen. Wir wollen ein Weihnachten haben, das kuschelig ist und zu Herzen geht, an dem sich die Menschen über ihre Geschenke freuen und jeder und alles einfach zufrieden ist.

Und darin liegt eben auch das Problem. Wir haben so hohe Erwartungen an uns selbst, an die Familie, an alles, dass alles da ist, ... ja, dass? Dass es nicht klappen kann?

In jeder guten Adventsandacht oder Weihnachtsfeier, geht es doch immer auch um: „Darum geht es eigentlich an Weihnachten!“ Manchmal mit einem Unterton: Dein Fehler, dass du es vergessen hast! Tststs, so nicht! Aber ist es denn so falsch, Erwartungen zu haben? Ich habe Erwartungen - an diesen Messias, der da kommt. Ich will nicht einfach nur denken: Hmm, ok, ja, Weihnachten, der Heiland, der Erlöser, der Friedensstifter kommt. Ich erwarte etwas von ihm: dass Frieden kommt, in der Welt, in mir. Und da ist er wieder, dieser Riss. Dieser Riss in meiner Welt. Weil ich mich auf das Wunder von Weihnachten einlassen will. Und einen Moment vergesse. Vergesse, dass es doch so viel zu tun gibt in meinem Leben. Und diese Momente sind so geschenkt und ein Stück weit unverfügbar, wie eben die Geburt eines Kindes. Es will Weihnachten werden, in uns und um uns herum. Und dieses „Will“ ist so stark, dass Weihnachten wird, egal ob wir bereit sind oder nicht.

Oder wie der große Dichter und Sänger Leonard Cohen sagen würde: Ring the bells that still can ring / Forget your perfect offering / There is a crack in every-thing / That's how the light gets in.

(auf Deutsch etwa: Läute die Glocken, die noch läuten können / Vergiss Dein perfektes Dargebotenes / Es gibt einen Riss in allem / Auf diese Weise gelangt das Licht herein.)

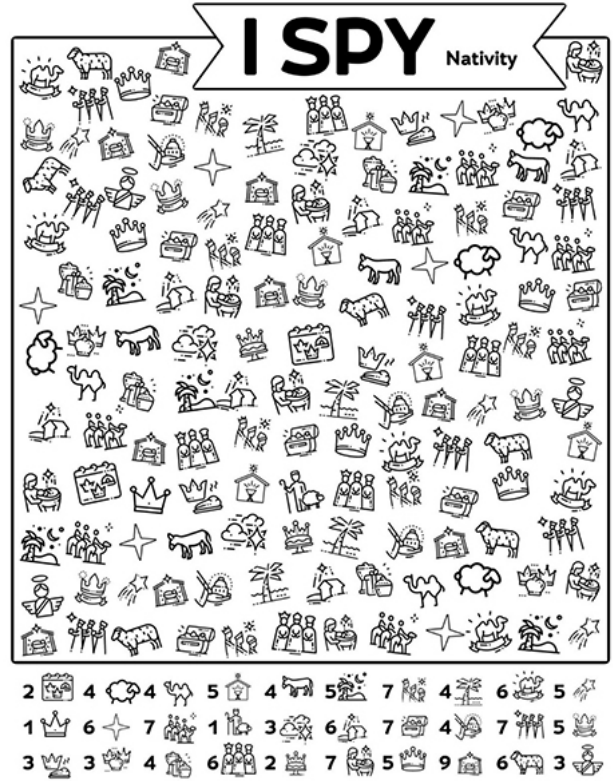
Eine gesegnete Advents- und Weihnachtszeit und ein frohes neues Jahr 2025 wünscht Ihnen

Rebekka Pöhlmann

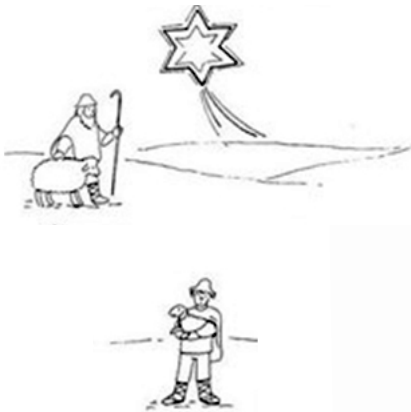
Engedjétek hozzám jönni...

A pontok összekötésével fejezd be a rajzot, majd színezd ki!

Keresd meg a lap alján található ábrából annyit a nagy képen, amilyen számot látsz mellette!

Segíts a pásztoroknak és a királyoknak eljutni a kis Jézushoz!

A KARÁCSONY SZINONÍMÁI

A	J	V	I	L	Á	G	O	N
B	É	L	B	O	M	T	L	I
É	Z	E	K	T	E	É	L	S
K	U	G	E	Z	S	L	Á	Á
E	S	H	K	H	A	I	S	T
S	S	O	J	L	I	N	Z	J
S	Z	S	K	C	S	A	E	Ú
É	Ü	S	O	D	A	P	R	Y
G	L	Z	Á	G	S	F	E	G
É	E	A	T	É	Z	O	T	A
J	T	B	L	E	E	R	E	Y
S	É	B	N	K	N	D	T	T
Z	S	É	Ö	D	T	U	Ü	R
A	N	J	Ö	N	E	L	N	E
K	A	R	Á	C	S	O	N	Y
Á	P	Á	T	F	T	É	E	G
J	J	N	Y	L	E	I	P	K
A	A	A	V	I	L	Á	E	G

Fésűs Éva: *Decemberi dal*

*Úttalan a téli táj,
korán éri esthomály
Sötét erdő havat ráz
mégis megjön akit
vársz: szívet nyitó
Karácsony kopogtat...*

*A folytatást ki nem húzott
betűk olvasásával megkapod.*

KERESD KI EZEKET AZ ÜNNEPI
MEGHATÁROZÁSOKAT:

- GYERETYAGYÚJTÁS,
- KIS JÉZUS SZÜLETÉSNAPIJA,
- KARÁCSONY,
- LEGHOSSZABB ÉJ,
- BÉKESSÉG ÉJSZAKÁJA,
- SZENTESTE,
- TÉLI NAPFORDULÓ,
- SZERETETÜNNEPE

Ez lesz a jel:
Táltaolk egy jszobla ftekeett,
bólpelyát gyremeekt. Lk 2,12

Próbáld meg elolvasni az összekeveredett betűket!
Majd színezd ki a rajzot!

Intézményeink életéből

A természetben is ott az Isten

A hit és a tudomány nem áll szemben egymással. Ezt be is bizonyították a líceumi Csenedsnap előadói.

Számtalan megközelítésből, különböző tudományterületek képviselői tartottak előadást, bemutatót, sőt, kísérleteket az októberi Csenedsnapon. Orvosok, mérnökök, teológusok, pedagógusok, fizikusok, kémikusok, természetvédők és természet értők – köztük több öregdiák – saját tapasztalataik és ismereteik alapján számoltak be a tudományok és az Isten kapcsolatáról.

Dr. Simon Attila, a Líceum lelkésze például Isten szépségeiről beszélt, Patocskai Judit, a Szent Anna Katolikus Általános Iskola biológianára, illetve Patocskai Dóra gyógyszerész Természetesen Istennel címmel tartottak előadást. Raffai Balázs, a Hunyadi Evangélikus Általános Iskola igazgatója kémiai kísérletekkel bizonyította a felsőbb hatalom természettudományi törvényeit.

Baráth Ágnes Magdolna, agrármérnök hallgató, licista öregdiák arról mesélt, milyen küldetései lehetnek háziállatainknak, akik képesek a feltétlen szeretetre, tudnak vigasztalni és vezetni.

Dr. Farkas-Karay Gyöngyi, a Budapesti Műszaki Egyetem Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék adjunktusa az alkotás isteni mivoltát bizonyította, Bognár Gergely, a győri Révai Gimnázium tanára pedig újrarájzotta a licistákkal Galilei perét. Dr. Kalicz Péter, a Soproni Egyetem Erdőmérnöki Karának docense, Mindenben kereselem a jót címmel adott elő, dr. Szarka László, geofizikus pedig többek között a reformáció nagy tudósait és tanításait hozta a licistákhoz közelebb.

Hiszem, ha látom! Ez volt dr. Horváth Annamária, orvos, licista öregdiák előadásának a címe, s hallgató-sága látta és hitte. Dr. Barla Ferenc, a győri Széchenyi

István Egyetem tanára Jedlik Ányos, a tudós szerzetes alakját elevenítette fel, Nagy Árpád, a Szent Orsolya-iskola biológianára pedig azt az érdekes kérdést is feszegette, mit mond a mesterséges intelligencia a hitről. A mesterséges intelligencia Novotny Dániel evangélikus lelkész előadásának is tárgya volt, s tőle származik az megjegyzés is, hogy a mai diákok kevesebbet tudnak a tehenekről, mint a filmek vámpírjairól. Viszont talán könnyebben megértik az AI-t.

A természet is beköltözött a Líceum falai közé, többek között Buchert Eszternek, a Duna-Dráva Nemzeti Park és Fersch Attilának, a Fertő-Hanság Nemzeti Park munkatársának köszönhetően. Dr. Gyimóthy Zsuzsa, a Vas- és Villamosipari Technikum kutatótanára is a természet vonzását állította előtérbe, amit a 6.B egy nemzeti parki kiránduláson meg is tapasztalhatott.

Illés Péter, a kőszegi Evangélikus Középiskola biológianára és az ökoiskolai program irányítója világunk határaitól mesélt, Tömördy Szabolcs, a Magyar Természetjáró Szövetség és Soproni Vándorok Túraegylet elnökségi tagja pedig szintén a természetbe vitte hallgatóságát, Hittel az úton címet viselő vetített képes előadásán. A klímakutatás a jövőbe látás tudománya? Ezt a kérdést feszegette dr. Pájer-Gálos Borbála, a Soproni Egyetem Erdőmérnöki Kar docense, licista öregdiák. Hasonló témát dolgozott fel dr. Gribovszki Zoltán professzor, a Soproni Egyetem Erdőmérnöki Kar docense, aki a víz jelentőségéről beszélt és dr. Tóth Károly lelkész is, aki a Biblia tanításait és a teremtésvédelmet hozta összefüggésbe a klíma változásaival és annak védelmével.

Dr. Juhász András, az ELTE TTK Általános Fizika Tanszék és az Anyagfizika Tanszék nyugállományú docense felállított egy képletet: hit + tudomány = teremtésvédelem. Hogy ez így van, arról dr. Drávai István gyermekorvos személyes történeteivel is meggyőzte az őt hallgató diákokat. A Biblia nem emberi létezőiről is volt szó dr. Szűcs Kinga, az Evangélikus Hittudományi Egyetem tanszékvezetőjének előadásában.

Hatalmas tudás és információ volt együtt a Líceum Csenedsnapján, bár mindenki csak szeleteket kapott belőle, az egész egy gazdag tortát adna ki. Előadott Németh Tamás villamosmérnök, licista öregdiák is, Prezenszki Erzsébet, a Soproni Levéltár munkatársa pedig a munkahelyén látta vendégül a licistákat.

A hittan munkaközösség és elsősorban ezúttal Sztrókey Edit tanárnő tartalmas és tanulságos prog-

ramot állított össze, ami reggel a templomban kezdődött és délben ott ért véget. Simon Attila mellett

Novotny Dániel evangélikus lelkész szolgált, közreműködött a Líceumi Zenekar. *Nagy Márta (bdeg.hu)*

Menyhárt Renáta Női Röplabda Emléktorna

A kilencedik alkalommal megrendezett Menyhárt Renáta Női Röplabda Emléktorna ismét összehozta három evangélikus középiskola csapatát, a soproni Eötvös József Evangélikus Gimnázium, Egészségügyi Technikum és Művészeti Szakgimnázium tornatermében. A rendezvényt Hegedűs Attila iskolalelkész nyitotta meg, aki Pál apostolt idézve felhívta a figyelmet a szabályszerű játék fontosságára.

A verseny célja kiemelni Menyhárt Renáta örökségének jelentőségét: a sport közösségépítő erejét és a csapatmunka fontosságát. A torna zárásakor Dr.

Csiszár Szabolcs, Sopron alpolgármestere mondott beszédet.

A tanárnő emlékére létrehoztak egy alapítványt is, melynek célja Menyhárt Renáta emlékének ápolása, és a torna megrendezése évről évre.

Az emléktorna során létrehozott alapítvány évről évre díjazza a sportban kiemelkedő tanulókat, tisztelegve Menyhárt Renáta emléké előtt. Idén Benke Evelin, az Eötvös József Evangélikus Gimnázium tanulója kapta meg az alapítványi díjat. A legjobb játékosnak járó elismerést szintén iskolánk tanulója, Simon Eszter kapta.

A torna végeredménye:

1. helyezett: Eötvös József Evangélikus Gimnázium, Egészségügyi Technikum és Művészeti Szakgimnázium
2. helyezett: Kőszegi Evangélikus Gimnázium, Technikum, Szakképző Iskola és Kollégium
3. helyezett: Péterfy Sándor Evangélikus Gimnázium, Győr

Az emléktorna a versenyszellem, a közösségépítés és a sport iránti elkötelezettség ünnepe volt, amely méltó módon őrizte meg Menyhárt Renáta értékrendjét és örökségét. *Szeneczei László*

Zenei workshopon a 8. ÓRA

A Magyarországi Evangélikus Egyház Gyülekezeti és Missziói Osztálya által támogatott Középiskolások Könnyűzenei Programja keretében zenei workshopon vehetett részt iskolánk diákzenekara, a 8. óra. Az eseményen a soproni Berzsényi Dániel Evangélikus (Líceum) Gimnázium és Kollégium, valamint a Kőszegi Evangélikus Gimnázium, Szakgimnázium, Szakközépiskola és Kollégium fiataljai is képviseltették magukat.

Az idei workshop központi témája az volt, hogy zenei szolgálataink során hogyan adhatjuk át egy-egy dal mondanivalóját úgy, hogy az ne csupán egy „élenekelt”, hanem egy valódi üzenetet hordozó „megénekelte” dal legyen.

A workshopot Tóth Orsolya, énekes-dalszerző (Lámpaláng, Napfonat, Zabszalma, Szélcsend) vezette, aki kreatív zenei és drámajátékokkal olyan színpadi alapgyakorlatokat és készségfejlesztő feladatokat mutatott be, amelyek hatékonyan támogatták a résztvevőket a célok elérésében.

Az esemény során a csapatok saját dalokat is szerettek, amelyeket az esemény zárásaként előadtak. A délelőtti tartalmas és élvezetes volt, tele kreatív energiákkal. Már alig várjuk a következő alkalmat!

Szeneczei László

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **bibliaóra** minden szerdán 18 órakor a klubszobában (december 25-én és január 1-jén elmarad)
- **ifi-Jugendgruppe** minden pénteken 18 órakor az ifiteremben
- **nőslénykör** (férfi beszélgetőkör) január 13-án, február 10-én és március 10-én, hétfőn 20 órakor a klubszobában
- **imaóra** január 15-én, február 5-én, 19-én, március 5-én és 19-én, szerdán 19 órakor a klubszobában
- **gyerek-istentiszteleti teaház** január 12-én, február 9-én és március 9-én, vasárnap, a gyerek-istentisztelet után a kisteremben
- **Fifi** (fiatal ifi) január 11-én, február 8-án és március 8-án, szombaton 9.30-kor a klubszobában
- **bábcsoport** január 18-án, február 15-én és március 22-én, szombaton 10 órakor a klubszobában
- **baba-mama kör** január 8-án, 22-én, február 5-én, 19-én, március 5-én és 19-én, szerdán 10 órakor a klubszobában

Egyéb programok

Január 20. hétfő és 25. szombat között tartjuk Sopronban az imahetet a keresztyények egységéért, az istentiszteletek 17 órakor kezdődnek.

Február 5-én, szerdán 17 órakor beiskolázási tájékoztatót tartanak a leendő első osztályos gyerekek szüleinek a Hunyadi iskolában. A Hunyadi-forgató tag alkalmi: február 19., 26., március 5 és 12., szerdánként, 16.15-től.

Február 9-én, vasárnap a 10 órakor kezdődő istentisztelet keretében, a Házasság hete programsorozat részeként megáldjuk a házaspárokat. Szeretettel hívunk minden házaspárt, akik megerősítő áldást szeretnének kérni kapcsolatukra.

Március 8-án, szombaton egyházmegyei hittanversenyt tartunk az általános iskolások számára. Várjuk a jelentkezéseket a hitoktatóknál!

Tegyen segítséget a fa alá!

Lélekkel, ismerettel – támogatás a nevelőszülőknél élő gyermekeknek

Idén karácsonykor támogassa Ön is az evangélikus nevelőszülői hálózatokban elhelyezett gyermekeket!

evangelikus.hu

FÁNKDÉLUTÁN

Február 1-jén szombaton 15 órától a soproni evangélikus gyülekezeti ház nagytermében

Áhítat, kézműveskedés, tombola, fánkkóstolás, jelmezbemutató.

Tombolára felajánlásokat hivatali időben és a gyerekalkalmak idején szívesen fogadunk. Aki jelmezbemutatóra érkezik és azt bemutatja, az jutalomban részesül.

Jelentkezés január 26-ig a sopron@lutheran.hu címen vagy a nagyteremben kihelyezett lapon.

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2024. karácsony – 2025. böjt

december 24., szenteste

- 15.00 Fabricius szeretetotthon: Hegedűs Attila
- 16.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 17.00 német: Rebekka Pöhlmann
- 18.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly

december 25., karácsony 1. napja

- 8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
- 9.00 német (úrvacsorás, áldozati
gyűjtéssel): Rebekka Pöhlmann
- 10.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 15.00 Fabricius szeretetotthon (úrvacsorás):
Hegedűs Attila
- 16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás):
Somogyvári Flóra

december 26., karácsony 2. napja

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Rebekka Pöhlmann
- 10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly

december 29., karácsony utáni vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 9.00 német: Rebekka Pöhlmann
- 10.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf: Somogyvári Flóra

december 31., óév

- 16.00 német (úrvacsorás): Rebekka Pöhlmann
- 17.00 magyar (úrvacsorás): Matus Klára Krisztina

2025. január 1., újév

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Rebekka Pöhlmann
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Fabricius szeretetotthon (úrvacsorás):
Hegedűs Attila

január 5., újév utáni vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Simon Attila
- 9.00 német: Rebekka Pöhlmann
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar (személyes igei áldással):
Dr. Simon Attila
- 15.00 Balf: Dr. Simon Attila
- 16.00 kórházkápolna (úrvacsorás):
Dr. Simon Attila

január 6., vízkereszt

- 10.00 Fabricius szeretetotthon: Hegedűs Attila
- 18.00 magyar a nagyteremben (úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly

január 9.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

január 12., vízkereszt utáni 1. vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 9.00 német (úrvacsorás): Rebekka Pöhlmann
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):
Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf: Somogyvári Flóra
- 16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

január 16.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

január 19., vízkereszt utáni 2. vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Rebekka Pöhlmann
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

január 20.

- 17.00 Szent György-templom (ökumenikus
imahét): Dr. Barta Zsolt református lelkész

január 21.

- 17.00 Jézus szíve (szürkék) templom
(ökumenikus imahét): Dr. Tóth Károly

január 22.

- 17.00 református templom (ökumenikus imahét):
Somogyvári Flóra

január 23.

- 17.00 református templom (ökumenikus
imahét): Mészáros Domonkos OP római
katolikus szerzetesap
- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

január 24.

- 17.00 evangélikus gyülekezeti ház nagyterme
(ökumenikus imahét): Németh István
római katolikus plébános

január 25.

- 17.00 evangélikus gyülekezeti ház nagyterme
(ökumenikus imahét): Barta Lívía
református lelkész

január 26., vízkereszt utáni 3. vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
9.00 német (áldozati gyűjtéssel):
Rebekka Pöhlmann
9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
15.00 Balf: Somogyvári Flóra
16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

január 30.

- 17.00 úrvacsorás Wochenpredigt:
Rebekka Pöhlmann

február 2., vízkereszt utáni 4. vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Hegedűs Attila
9.00 német
9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):
Hegedűs Attila
15.00 Balf: Hegedűs Attila
16.00 kórházkápolna: Hegedűs Attila

február 6.

- 17.00 Wochenpredigt

február 9., vízkereszt utáni utolsó vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
9.00 német (úrvacsorás)
9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
10.00 magyar (házaspárok megáldásával):
Dr. Tóth Károly
15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

február 13.

- 17.00 Wochenpredigt

február 16., hetvened vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
9.00 német
9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
10.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
15.00 Balf (úrvacsorás): Somogyvári Flóra

február 20.

- 17.00 Wochenpredigt

február 23., hatvanad vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Dr. Tóth Károly
9.00 német (áldozati gyűjtéssel)
9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

február 27.

- 17.00 úrvacsorás Wochenpredigt

március 2., ötvened vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
9.00 német
9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás): Őri Katalin
15.00 Balf: Somogyvári Flóra
16.00 kórházkápolna: Somogyvári Flóra

március 6.

- 17.00 Wochenpredigt

március 9., böjt 1. (Invocavit) vasárnapja

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
9.00 német (úrvacsorás)
9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
10.00 magyar (személyes igei áldással):
Somogyvári Flóra
15.00 Balf: Somogyvári Flóra
16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

A 10 órakor kezdődő magyar nyelvű istentisztelet minden vasárnap csatlakozó úrvacsorás.

Minden vasárnap és az egyházi ünnepek első napján 15 órakor istentiszteletet tartunk a Fabricius szeretetotthon kápolnájában.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 260 példányban.

Várható következő megjelenés: 2025. böjt, felelős kiadó: Dr. Tóth Károly

9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>

tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895